

**ה"ת 6347/06 - מדינת ישראל, רשות המיסים-מע"מ: היחידה
 המשפטית לתיקים מיוחדים נגד דמיטרי ציבולבסקי, א.ז. - שרות הספקת
 עובדים בע"מ**

בית משפט השלום הראשון לציון

ה"ת 16-06-6347 מדינת ישראל ואח' נ' גרוסמן ואח'
תיק חיצוני: מס' פתק חיצוני

בפני	כבוד השופט איל כהן
מבקשים	1. מדינת ישראל
נגד	2. רשות המיסים-מע"מ: היחידה המשפטית לתיקים מיוחדים
משיבים	7. דמיטרי ציבולבסקי
	8. א.ז. - שרות הספקת עובדים בע"מ

החלטה בעניינים של משבים 7 ו- 8

בפני בקשה להארכת תוקף החזקת תפסים שנתפסו על ידי המבוקשת, למשך 180 ימים נוספים, החל מיום 17.3.12.17 מכוח סעיף 35 לפיקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969, יחד עם סעיפים 21 ו- 26 לחוק איסור הלבנתה הונן, התש"ס - 2000.

עניינים של המשבים נבחן בהחלטות קודמות (ראו בעיקר החלטות מן המועדים 10.4.16 ו- 30.11.16 בצ"א 15-12-7415 וכן החלטת כב' השופט מיכלס מיום 17.9.17 בהlixir זה). משכך אין להידרש שוב לסוגיות קיומו של חד סביר ובוחנת היקף שווי העבירות למול שווי התפסים.

בהחלטתו הנ"ל של כב' השופט מיכלס, צוין בין היתר, כי נציג המשיבה, כמו גם המשיב, לא התייצבו לדין בבקשתו וכי החקירה התקדמה בקצב איטי וזאת בעיקר נוכח העובדה כי המשיב עזב את הארץ. נקבע כי הסבר המבוקשת לפיו לא ניתן היה לבצע השלמות חקירה בשל קר-מקובל, כאשר דגש רב ניתן לצורך לחקר את המשיב. עוד צוין כי לאור איזונים שבוצעו בעבר על מנת לאפשר למשיב אמצעי מחיה סבירים, יש מקום להיעתר לבקשתו ולהאריך את תוקף החזקת התפסים. בסיפא ההחלטה צוין כי על המבוקשת לעמוד בקשר עם ב"כ המשיב על מנת לננות ולתאמם עימיו את הגעתו ארצה לצורך חקירה.

בדין שהתקיים בפני הובאה, כי המשיב עזב את הארץ ביום 16.6.20 ולא שב. עדין נדרש ביצוען של השלמות חקירה

בטרם הגשת אישום נגד כל אחד מן המשיבים, שאין מתבצעות בשל הנסיבות המשיב. כתוב אישום צפוי להיות מוגש נגד המשיב על אף שהוא נתונה בהחלטה פירוק. ב"כ המבוקשת ציינה כי זימון לחקירה נשלח למשיב באמצעות בא כוחו, לשווה. עוד צוין כי המבוקשת אינה יודעת היכן שוהה המשיב, כי היא בודקת האם ניתן לחקרו בחו"ל וכי לא מן הראי להורות על שחרור תפיסים, שכן הדבר יתאפשר את המשיב להמשיך באישיותו פעולה עימה. ב"כ המבוקשת הפניה כאמור בדו"חות במ/1 ו- במ/2 מיום 1.1.18 ולחותר ראיות נלווה לצורף. מבלי להזכיר מיללים אציוין כי המפורט במסמך במ/1 מדובר בדבר بعد עצמו בכל הנוגע לתמיהות העולות בדבר תום ליבו של המשיב. בטבלה במ/4 פורט גם עניינים של המשיבים ככל שהדבר נוגע למזהות התפוסים, קורותיהם ושוריהם.

ב"כ המפרקת למשיבה הצערת לעמדת המבוקשת, בהתייחס להתנהלותו של המשיב. הובאה כי ביום 17.12.17 הגיע המשיב, לכואורה בחתימתו, בקשה לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, במסגרת תיק הפרוק של המשיב (מספר 1/8), הנוגעת לכספים התפוסים. לשיטת ב"כ המפרקת, אין להמשיך בהחזקת התפוסים, האמורים להגיע לידי נושא המשיב, אלא להעבירם לקופת הפרוק. על כן השיבה המבוקשת כי המפרקת באה בגדר טענת לזכות וכי הלि�כי החילוט קודמים להליכי הפרוק.

ב"כ המשיב העלה טיעונים עובדיים באשר לזיקה בין מרשו לבין כתוב האישום שהוגש נגד מעורבים אחרים בפרשה, אך אין מוצא להרחב בדבר, שכן אלה נסתרו בו במקומות אחרים עיין באותו כתוב אישום. עוד העלה טיעון לפיו התפוסים מוחזקים מכוח פס"פ. גם בכך לא ארchip, שכן מדובר בטענת סרק מובהקת. התפוסים מוחזקים גם מכוח חוק איסור הלבנתה זו. אודה ולא אבוש כי לא ירדתי לסוף דעתו של הסניגור על שום מה העלה טיעונים אלה.

לגוף של דברים, ציין ב"כ המשיב כי מרשו עזב את הארץ כדי, כי הוא מאויים בשל חובות לשוק ה"שחור", דירת הוינו נשרפפה לאחר עזיבתו את הארץ ואין הוא מתכוון לשוב אליה. בمعנה לשאלותי השיב הסניגור כי אין הוא יודע היכן שוהה מרשו ואין בפיו מענה מדוע לא יחקיר המשיב בחו"ל, שכן הוא צריך לשאול את המשיב באשר לכך. לדבריו "לא חייבת להיות סיבה שהוא יתנגד", אך הוא אינו יכול להתחייב בשמו. הסניגור הוסיף וכי הוא מצוי עם מרשו בקשר באמצעות דוא"ל בלבד- אף לא טלפון. כמו כן אישר כי את המספר מס' 1 קיבל מן המשיב. לדבריו, המבוקשת יודעה כי המשיב מתעדת לעזוב את הארץ אך אין בפיו מענה האם היה ידוע בעת עזיבתו כי אין בדעתו לשוב תוך זמן סביר. לשיטת הסניגור, אין להמשיך ולהחזיק בתפוסים אך כאמור לצורך הגעתו ארצה.

ב"כ המבוקשת הבירה כי אין בפניה אינדיקציה לפיה המשיב אכן מאויים.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועינתי בכלל החומר הרלבנטי, מצאתי כי דין הבקשה להתקבל.

עjon בכל האמור- ובשים לב גם למפורט במסמך במ/1 - מעלה Tamimah לא מבוטלת בדבר תום ליבו של המשיב. המשיב שוהה בחו"ל עת ארוכה, אך פועל ממש באמצעות בא כוחו למען צרכיו, כפי שמלמדים לכואורה המספר מס' 1/8 והתייחסות הסניגור אליו. ניתן להתרשם בכך כי המשיב אינו יוצא מגדרו, בלשון המעטה, להיחקר פעם נוספת.

נותנת כי בחילופי חודשים של המתנה, לו הייתה נוכנות ממשית מצדו להחקיר, היה הדבר קורה, אם לא בארץ אז בחו"ל.

מצאת כי קיימת הצדקה עניינית-עקרונית לאפשר לבקשת המשיר ולהחזיק בתפוסים לשם השלמת החוקירה ובוחינת אפשרויות הגשת אישום. אמנם נטל השכנוע מוטל על המבוקש להצביע על צדקת המשפט החזקת התפוסים ועם זאת, לאחר שעמדה בו בפן העקרוני ולאחר שהעבירה את נטל הראייה (הוא הנטל המשני) לכתי המשיב, לא השכיל האחרון, בשלב זה, לעמוד בו. המשיב בחזקת חף משפט זכותו לנוהג כרצונו, בהינתן כי הוא שווה בחו"ל כדין. עם זאת, המשיב נמנע מלסייע להשלמת החוקירה. אין משמעות הדבר כי התפוסים יוותרו בידי המבוקש אך בשל כך, אלא גם בשל כך.

באשר לטיעוני מושבה 8, צודקת המבוקש בטיעונה העקרוני לפיו, כלל, הליכי ה啻ולות גוברים על הליכי הפירוק. בעניין זה אצין כי דיון בבקשתו לחילוט פלילי ולתפיסה במסגרתו, יתקיים לעולם בפני בית המשפט בפניו מתבקשים סעדים אלה. הערכאה ה"פלילית" היא הערכאה המוסמכת היחידה לדzon בטענות "טעון לזכות". החריגים לסמכות ה啻ולות נקבעו בחוק, המורה על שני מסלולים בהם מוסマー בית המשפט למנוע חילוט, לטובות "טעון לזכות ברכוש". המסלול הראשון מבוסס על סעיף 36(א) לפקודת הסמים - הוא המסלול הקנייני והמסלול השני מבוסס על הוראת סעיף 21(א) לחוק איסור הלבנתה הוויה, המקנה לבית המשפט שיקול לפעול כן, בהתקיים "נסיבות מיוחדים". על הטוען לזכות להצביע על זכויות קנייניות או מעין-קנייניות בנכסים. לחופין, עליו להיות נשאה אובליגטורי שהוא בעל "זכות מוכרעת" ביחס למסת הנכסים הכלילית של הנידון, וזאת בשונה מאדם שלא הוכח נשיתו או שמעלה טענות בעלמא (ראו ע"א 09/2013 **ニצני נ' מדינת ישראל**, מיום 13.10.13 וכן ע"א 8679/2006 **חביב' ואח' נ' מדינת ישראל ואח'**, מיום 09/2008).

בעניין **ニצני** הנ"ל, דין בית המשפט העליון בעניינו של מושיע בהליך פלילי שהוא גם פושט-רجل ובעשלה האם נכסיו יחולטו לטובת המדינה או יועברו למנהל המיויחד. נקבע כי העברת כספי ה啻ולות דרך קופת פשיטת الرجل אינה בהכרח רצiosa, שכן אחת ממטרות ה啻ולות היא שלילה של כספים אשר מAMILIA אינם של הנאשם-החייב, שכן אלה הושגו בעבירה. העברת הכספי כאמור מיצרת מצג לפיו המדווח בנכסו הנאשם-החייב, בעוד אין הדבר כך. עשוי להיווצר מסלול אזרחי עוקף להליך הפלילי, שטיבו הברחת נכסים ע"י חזודים לטובות תשלום חובותיהם. משכך, ברירת המחדל היא כי רק בהתקיים חריגים, יוצאו תפוסים ממסת הנכסים המיעודים לחילוט, לטובות טוען לזכות.

בענייננו, המפרקת באה בגדר "טעון לזכות" אך לא הצבעה על טעם כלשהו על שום מה ומדוע ראוי להעדיף את עניינה על פני אינטרס המדינה בהליך ה啻ולות.

לאור כל האמור- בבקשת המבוקש מתකבלת. תוקף החזקת התפוסים כולם מוארך ב- 180 ימים, החל ממועד תום המועד שנקבע בהחלטה הקודמת. עם זאת, ככל שייחסר המשיב לאחר תיאום עם המבוקש, בארץ או בחו"ל, אי-עתර לבחינת בקשה שתוגש מטעמו, אם תוגש, לקיצור התקופה.

על המבוקשת לכלכל צעדייה בהקדם נוכח האפשרות כי המשיב לא יחקר.

כל החומר שהוגש לעוני ע"י המבוקשת יושב אליה באמצעות צוות לשכתו.

ניתנה היום, ג' שבט תשע"ח, 19 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.